

Vorbești prin povești

*Povești terapeutice
pentru copii cu tulburări de vorbire*

Cuprins

Introducere în lumea poveștilor logopedice.....	3
Limbuța neascultătoare a lui Peticel.....	7
Can-can-cangurașul RuRu.....	9
Adiță-Codiță.....	11
Dino, puiul de dragon.....	13
Lena, broscuța toboșar.....	15
Maimuțica Piki.....	17
Croli, puiul de cioară.....	19
Buți și lingura de lemn.....	21
Tomiță, cățelul care nu știa să latre corect.....	23
Mașinuța Brum-Brum-BRUM.....	25
Fișe de lucru.....	27

Recomandări terapeutice: tulburare de pronunție (dislalie), stimă de sine scăzută ca urmare a dificultăților de comunicare

Obiective: îmbunătățirea capacității de pronunție, dezvoltarea încrederii în forțele proprii, stimularea dorinței de schimbare prin acceptarea unui sprijin din exterior (ședințe de logopedie)

Vârsta recomandată: 4 -7 ani

Peticel era un pisoi tare drăgălaș. Avea blănița albă, iar pe ici pe colo apărea câte o pată neagră de diferite forme: una semăna cu o pară, alta cu o rățușcă, iar alta cu o floare. Tare era mândru Peticel de petele lui negre, dar cel mai mândru era de pata aceea rotundă care o avea pe botic.

Lui Peticel îi plăcea să colinde aleile parcului de lângă casa lui și să privească fluturii care dansau zglobii în jurul florilor abia deschise. Când vedea motăneii de vârsta lui alergând după vreun ghem de ață sau jucându-se de-a prinselea prin copaci, zâmbea ușor și scotea un mic suspin. Dacă se întâlnea cu vreo pisică cunoscută, nu saluta, ci doar îi zâmbea larg cu boticul lui cel frumos și pătat. Dar de ce oare Peticel nu se juca împreună cu celelalte pisicuțe și de ce nu saluta el oare politicos? Am să vă spun secretul lui. Peticel avea o limbuța tare neascultătoare. Ori de câte ori Peticel dorea să spună ceva, limbuța i-o lua înainte și ieșea repede din gură printre dinții lui de lapte, astfel că deși Peticel voia să vorbească frumos, cuvintele pe care le spunea sunau tare ciudat, iar lui îi era rușine de felul în care vorbea.

Odată, pe când stătea el în parc admirând fluturii, a auzit un cântec foarte frumos. S-a uitat atent să vadă cine cântă și a văzut pe o creangă, sus într-un copac bătrân, o pasăre mică. Era o privighetoare. S-a uitat atent la ea și s-a întrebat cum poate ea care e atât de mică să cânte atât de frumos, dar mai ales cum poate face ca limba s-o asculte și să nu iasă printre dinți sau să se încurce prin gură. A stat și a ascultat-o ore în șir pe micuța pasăre, iar când aceasta și-a terminat concertul, Peticel nu s-a putut abține să nu o aplaude cu putere. Pasărea, care până atunci nu îl observase, a coborât pe o creangă mai jos, ca să-l vadă mai bine pe Peticel.

- Bună, pe mine mă cheamă Lili, privighetoarea. Mă bucur că ți-a plăcut concertul meu.

Peticel încă uimit de muzica frumoasă a privighetorii a uitat că nu vorbește corect și i-a spus acesteia:

- Bună, eu sssunt Petițel. Tale flumos ai mai cântat!
- Și tu ai putea cânta la fel de frumos ca și mine, dacă ai învăța cum să-ți stăpânești limbuța și ai face exerciții de vorbire în fiecare zi.
- Eu? întrebă mirat Peticel.
- Da, tu și sunt sigură de asta.
- Dar eu nu ssstiu cum sssă fac ca limba sssă mă asssculte și niți nu am cântat vleodată.

- Uite cum o să facem, o să ne întâlnim în fiecare zi în locul acesta și vom face exerciții de vorbire. Am să te învăț cum să-ți controlezi limbuța.

- Bine, am sssă vin în fiecăle zi sssă învăț, spuse Petichel bucuros.

Și privighetoarea s-a ținut de cuvânt. L-a învățat pe Petichel să facă exerciții pentru limbuța lui cea neascultătoare. I-a arătat cum să facă gimnastică cu limbuța: să-și atingă nasul cu limba, să scoată limba afară sub diferite forme, să o pună în spatele dinților de jos și să sufle aerul printre dinți ca să-l poată spune pe S corect, să o pună în spatele dinților de sus și să facă vârful limbii să vibreze când îl spune pe R și multe alte exerciții frumoase.

După ce a făcut mai multe exerciții Petichel era foarte bucuros că în sfârșit își putea controla limbuța așa cum voia el. Acum vorbea foarte frumos. Nu îi mai era rușine să vorbească cu celelalte pisicuțe și nici să salute politicos. A învățat chiar să și cânte și cânta așa de frumos, încât de multe ori privighetoarea venea să-l asculte. Dacă veți asculta atenți seara și veți auzi un pisei cântând foarte frumos, să știți că este Petichel.

Înțelegerea mesajului poveștii

De ce crezi că pe piseiul din poveste îl cheamă Petichel?

Dar de ce nu se juca Petichel cu celelalte pisicuțe și de ce nu saluta el politicos?

Care era secretul lui Petichel?

Cine l-a învățat pe Petichel să-și controleze limbuța?

Cum l-a învățat privighetoarea să-și controleze limbuța?

Cum s-a simțit el când a învățat să vorbească frumos?

Ți-ar plăcea și ție să faci exerciții pentru limbuță ca să poți vorbi și tu la fel de frumos ca Petichel?

Recomandări terapeutice: tulburare de ritm și fluentă a vorbirii - balbism (bâlbâială), agresivitate dezvoltată ca urmare a dificultăților de comunicare

Obiective: îmbunătățirea ritmului vorbirii, însușirea unor exerciții de reglare a vorbirii, acceptarea sprijinului exterior pentru corectarea vorbirii, diminuarea comportamentului agresiv

Vârsta recomandată: 3-7 ani

Depart, departe, tocmai în Australia, trăia cangurașul RuRu. Era un canguraș tare drăgălaș, pe care toată lumea îl îndrăgea și-l răsfața. Mămica cangur îi dădea mâncărică, îl spăla, tăticul cangur se juca cu el tot felul de jocuri frumoase, iar bunicuța cangur îi făcea mereu prăjiturile.

Dar credeți că RuRu era mulțumit? Nu, nu era. Era mereu tăcut, încruntat, iar uneori se supăra și pe jucării și le arunca dintr-o parte în alta. Nimeni nu știa ce să mai facă ca să-i fie pe plac.

Într-o dimineață, cangurașul RuRu ieși fuga din casă și începu să lovească cu piciorul fiecare pietricică întâlnită pe drum.

- Au! se auzi vocea canguriței MiMi, m-ai lovit cu o pietricică.

- Scu-scu-ze, nu am vrut!

- Dar de ce ești atât de morocănos, cangurașule RuRu?

- Sunt su-supărat pen-pentru că par-parcă nu vor cu-cuvintele să-mi iasă din gu-gură. De di-dimineață, mama mi-a dat lap-lapte iar eu am răs-răsturnat pa-paharul pentru că nu am pu-pu-tut să zic: nu vreau!

- Știi ceva? La grădiniță, o doamnă ne-a arătat ce să facem când nu vor cuvintele să iasă din guriță, e chiar distractiv, e ca un joc.

- La-lasă-mă în pa-pace, nu cred că pot să vor-vor-vorbesc fru-fru-mos, zise cangurașul RuRu suspinând.

- Uită-te la mine, nu e greu. Nouă, cangurașilor, ne place să sărim și chiar asta va trebui să facem. Vom respira adânc și vom sări, spunând cuvântul pe silabe. Când voi zice cană, voi sări de două ori. Hai, încearcă!

- Bi-bine, voi în-încerca, doar să-ți a-arăt că nu e bun jo-jo-cul.

RuRu sări de două ori pronunțând în același timp cuvântul ca-să, după care încremeni...nu-i veni să creadă că reușise să spună un cuvânt fără să se repete. Dintr-o dată începu să sară în stânga și în dreapta, în zigzag, spunând cuvinte pe silabe: u-ră, fe-ri-cit, bu-cu-ros.

Ochișorii îi sclipeau de bucurie și parcă nu mai voia să se oprească din sărituri, atât de frumos îi ieșeau cuvintele din guriță.

- Hei, dar voi sunteți aici? întrebă cangurașul RuRu, respirând cu greu.

Erau părinții lui care îl priveau cu drag.

- Cred că lui RuRu i-ar plăcea să meargă la doamna de la grădiniță care știe jocuri distractive și care îi ajută pe copii să vorbească frumos, zise cangurița MiMi.

- Daaa! zise RuRu, strângându-și părinții în brațe.

Înțelegerea mesajului poveștii

De ce a răsturnat cangurașul RuRu paharul cu lapte?

Cu cine s-a întâlnit pe drum?

Ce l-a învățat cangurița MiMi pe RuRu?

Noi putem să spunem cuvinte în timp ce sărim ca și cangurașul? Hai să încercăm!

Cum s-a simțit Ruru când a reușit să spună cuvintele corect?

Dacă ai fi în locul lui RuRu, ai vrea să mergi la doamna de la grădiniță să te învețe jocuri pentru vorbire?

Recomandări terapeutice: tulburare de ritm și fluentă a vorbirii - tahilalie (ritm accelerat al vorbirii), hiperactivitate (agitație motorie, instabilitatea atenției)

Obiective: îmbunătățirea ritmului vorbirii, conștientizarea importanței exercițiilor de relaxare și de respirație pentru îmbunătățirea ritmului și fluentei vorbirii și pentru menținerea stării de bine

Vârsta recomandată: 3-7 ani

Adiță-Codiță era un iepuraș tare năzdrăvan. Avea 5 ani și era grupa mare la grădiniță. De ce credeți că era Adiță năzdrăvan? Deși, după cum v-am spus, Adiță era un iepuraș, el semăna mai mult cu un căluț nărăvaș, nu putea sta într-un loc, fugea, dădea mereu din lăbuțe, iar codița nu-i stătea nemișcată nici măcar o clipă. Dacă te uitai la codița lui cât de repede se mișca, nu știai sigur că e codiță sau elicea unui elicopter, iar cu codița aceasta năzdrăvană dărâma toate jucăriile colegilor. Toate ca toate, dar stai să-l vezi pe Adiță la masă! Își îndesa bucăți mari de morcov în gură, câte trei odată și încerca să le mănânce dintr-o înghițitură, de zici că s-ar fi terminat toți morcovii din lume și el trebuia să se grăbească să-i mănânce pe ultimii. Și de parcă nu ar fi fost de ajuns că își umplea obrajii cu morcovi, astfel încât fața începea să-i semene cu un balon, el vorbea între timp cu colegii, la masă. Vai, vai, ce credeți că se întâmpla atunci? Deoarece se grăbea și să vorbească și să mănânce, bucăți de morcovi zburau peste tot. Vorbind el cu gura plină, bucățile de morcov din gura lui aterizau fie pe masă, fie în farfuriile colegilor sau și mai rău, chiar în capul acestora. Cum credeți că arăta Adiță când se ridica de la masă? Ați ghicit, murdar din cap până în picioare. Dar stați, că nu se oprea aici.... După ce se ridica de la masă, începea să le povestească colegilor o mulțime de lucruri, dar dorind să le spună foarte repede, se încurca în cuvinte. Cuvintele parcă nu voiau să iasă din gurița lui atât de repede pe cât voia el să le spună și el tot se grăbea și se grăbea și cu cât se grăbea, cu atât cuvintele nu voiau să iasă corect și frumos, astfel încât colegii nu prea înțelegeau ce voia el să spună. Singurul lucru pe care colegii îl știau, era că ori de câte ori Adiță dorea să le povestească ceva, ei nu înțelegeau nimic. Adiță mergea la un coleg să îi povestească ceva, iar dacă acesta nu îl înțelegea, fugea la altul și apoi la altul, alergând astfel toată ziua. Nici măcar nu putea dormi de prânz, pentru că se gândea ce va mai face și cărui coleg îi va mai povesti ceva.

La sfârșitul zilei Adiță era obosit. A mers în curtea grădiniței și s-a așezat la umbra unui copac mare. Era supărat. Se gândea el: „la ce bun că m-am grăbit să mănânc și acum sunt foarte murdar pe haine, cu codița am dărâmat jucăriile colegilor, am încercat să le povestesc foarte repede iar ei nu m-au înțeles... Am să stau aici la umbra acestui copac să mă gândesc ce-i de făcut”. S-a așezat comod și a închis ochii. O adiere de vânt i-a ciufulit puțin blănița, o rază micuță de soare i-a gădilat ușor mustățile. Îi plăcea cum se simțea. Pentru prima dată era liniștit. A tras aer adânc în piept până și-a umflat burtica, iar apoi l-a dat afară încet. A mai făcut